

“मीठे बच्चे- सच्चा बाबासँग भित्र-बाहिर सच्चा बन, तब नै देवता बन्न सकछौ। तिमी ब्राह्मणहरू नै फरिश्ता सो देवता बन्छौ।”

प्रश्न:- यस ज्ञानलाई सुन्ने वा धारण गर्ने अधिकारी को हुन सकछ?

उत्तर:- जसले अलराउन्ड पार्ट बजाएको छ, जसले सबैभन्दा धेरै भक्ति गरेको छ। ऊ नै ज्ञानलाई धारण गर्नमा तीव्र जान्छ। उच्च पद पनि उसैले पाउने छ। तिमी बच्चाहरूसँग कसै-कसैले सोध्छन्- तिमीहरू शास्त्रलाई मान्दैनौ? भन- जति हामीले शास्त्र पढेका छौं, भक्ति गरेका छौं, त्यति दुनियाँमा कसैले गर्दैनन्। हामीलाई अहिले भक्तिको फल मिलेको छ, त्यसैले अब भक्तिको आवश्यकता छैन।

ओम् शान्ति। बेहदका बाबा बेहदका बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ, सबै आत्माहरूका पिताले सबै आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ किनकि उहाँ सबैको सदगति दाता हुनुहुन्छ। जति पनि आत्माहरू छन्, जीवात्मा नै भनिन्छ। शरीर नहुने हो भने आत्मालाई देख्न सकिँदैन। हुन त झैँमो योजना अनुसार स्वर्गको स्थापना बाबाले गरिरहनु भएको छ तर बाबा भन्नुहुन्छ- मैले स्वर्ग देखिदैन। जसको लागि हो उनीहरूले नै देख्न सकछन्। तिमीहरूलाई पढाएर फेरि म त कुनै शरीर धारण गर्दिन। त्यसैले विना शरीर देख्न कसरी सकछु? यस्तो होइन जहाँ-तहाँ उपस्थित हुन्छु। सबै कुरा देख्छु। होइन, बाबा केवल तिमी बच्चाहरूलाई देख्नुहुन्छ, जसलाई फूल बनाएर यादको यात्रा सिकाउनु हुन्छ। ‘योग’ शब्द भक्तिको हो। ज्ञान दिनेवाला एक ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै सदगुरु भनिन्छ। बाँकी सबै हुन गुरु। सत्य बोल्नेवाला, सत्यखण्ड स्थापना गर्नेवाला उहाँ नै हुनुहुन्छ। भारत सत्यखण्ड थियो, त्यहाँ सबै देवी-देवता निवास गर्थे। तिमी अहिले मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ। त्यसैले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- सत्य बाबाको साथ भित्र बाहिर सच्चा बन्नु छ। पहिला त कदम-कदममा झुटो नै थियो, त्यो सबै छोड्नुपर्छ, यदि स्वर्गमा उच्च पद पाउन चाहन्छौ भने। ज्ञान त स्वर्गमा धेरै जान्छन् तर बाबालाई जानेर पनि विकर्म विनाश गरेनौ भने सजाय खाएर हिसाब-किताब चुक्ता गर्नुपर्छ, फेरि पद पनि धेरै कम मिल्छ। राजधानी स्थापना भइरहेको छ पुरुषोत्तम संगमयुगमा। राजधानी न सत्ययुगमा स्थापना हुन सकछ न कलियुगमा किनकि बाबा सत्ययुग या कलियुगमा आउनुहुन्न। यस युगलाई भनिन्छ- पुरुषोत्तम कल्याणकारी युग। यसमा नै बाबा आएर सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ। कलियुगपछि सत्ययुग आउनु छ, त्यसैले संगमयुग पनि अवश्य चाहिन्छ। बाबाले बताउनु भएको छ- यो पतित पुरानो दुनियाँ हो। गायन पनि छ- दूर देश का रहनेवाला... त्यसैले पराङ् देशमा आफ्ना बच्चा कसरी भेटिऊन्। पराङ् देशमा फेरि पराङ् बच्चाहरू नै भेटिन्छन्। उनीहरूलाई राम्ररी सम्झाउँछु- म कसमा प्रवेश गर्छु। आफ्नो पनि परिचय दिन्छु र जसमा प्रवेश गर्छु उनलाई पनि सम्झाउँछु। यो तिम्रो धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म हो। कति स्पष्ट छ।

अहिले तिमी यहाँ पुरुषार्थी हो, सम्पूर्ण पवित्र छैनौ। सम्पूर्ण पवित्रलाई फरिश्ता भनिन्छ। जो पवित्र छैन उसलाई पतित नै भनिन्छ। फरिश्ता बनेपछि फेरि देवता बन्छौ। सूक्ष्मवतनमा तिमी सम्पूर्ण फरिश्ता देख्छौ, उनीहरूलाई फरिश्ता भनिन्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! एक अल्फलाई नै याद गर्नु छ। अल्फ मतलब बाबा, उहाँलाई अल्लाह पनि भन्छन्। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ। स्वर्ग कसरी रच्नुहुन्छ? यादको यात्रा र ज्ञानबाट। भक्तिमा ज्ञान हुँदैन। ज्ञान केवल एकै बाबाले दिनु हुन्छ ब्राह्मणहरूलाई। ब्राह्मण चोटी हुन् नि। अहिले तिमी ब्राह्मण हो फेरि बाँजोली खेल्छौ। ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय... यसलाई भनिन्छ विराट् रूप। विराट् रूप कुनै ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई भनिदैन। त्यसमा चोटी ब्राह्मण त छैनन्। बाबा ब्रह्मा तनमा आउनु हुन्छ- यो त कसैले जान्दैन। ब्राह्मण कुल नै सर्वोत्तम कुल हो, जब बाबा आएर पढाउनु हुन्छ। बाबाले शूद्रहरूलाई त पढाउनुहुन्न नि। ब्राह्मणहरूलाई नै पढाउनु हुन्छ। पढाउनमा पनि समय लाग्छ, राजधानी स्थापना हुनु छ। तिमी उच्च भन्दा उच्च पुरुषोत्तम बन। नयाँ दुनियाँ कसले रच्छ? बाबाले नै रच्नुहुन्छ। यो नभुल। मायाले तिमीलाई भुलाउँछ, उसको त धन्धा नै यही हो। ज्ञानमा यति विघ्न ल्याउँदैन, यादमा नै ल्याउँछ। आत्मामा धेरै कचरा भरिएको छ, त्यो बाबाको याद विना सफा हुन सक्दैन। योग शब्दसँग बच्चाहरू धेरै अलमिलन्छन्। भन्छन्- बाबा हाम्रो योग लाग्दैन। वास्तवमा ‘योग’ शब्द ती हठ योगीहरूको हो। संन्यासीले भन्छन्- ब्रह्मसँग

योग लगाउनु छ। अब ब्रह्म तत्त्व त धेरै विशाल, लम्बा-चौडा छ, जसरी आकाशमा ताराहरू देखिन्छन्, त्यसैगरी त्यहाँ पनि साना-साना ताराजस्तै आत्माहरू छन्। त्यो आकाश भन्दा पर, जहाँ सूर्य-चन्द्रमाको प्रकाश हुँदैन। अब हेर कति साना-साना रकेट तिमीहरू हो। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- पहिला पहिला आत्माको ज्ञान दिनुपर्छ। त्यो त एक भगवानले नै दिन सक्नुहुन्छ। यस्तो होइन, केवल भगवानलाई मात्रै जानेका छैनन् तर आत्मालाई पनि जानेका छैनन्। यति सानो आत्मामा ८४ को चक्रको अविनाशी पार्ट भरिएको छ, यसैलाई कुदरत (प्रकृतिको लीला) भनिन्छ, अरु केहीलाई भन्न सकिँदैन। आत्माले ८४ को चक्र लगाइरहन्छ। हर ५ हजार वर्षपछि यो चक्र घुमि नै रहन्छ। यो ड्रामामा निश्चित छ। दुनियाँ अविनाशी छ, कहिल्यै विनाश हुँदैन। उनीहरूले देखाउँछन्- महाप्रलय हुन्छ फेरि कृष्ण अंगुली चुस्टै पीपलको पातमा आउने छन्। तर यस्तो कहाँ हुन्छ र! यो त बेकाइदा हो। महाप्रलय कहिल्यै हुँदैन। एक धर्मको स्थापना र अनेक अधर्महरूको विनाश चलि नै रहन्छ। यो समयमा मुख्य तीन धर्म छन्। यो त कल्याणकारी संगमयुग हो। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँमा रात-दिनको फरक छ। हिजो नयाँ दुनियाँ थियो, आज पुरानो छ। हिजोको दुनियाँमा के थियो- यो तिमी बुझ्न सक्छौ। जो जुन धर्मको छ, उसले त्यसै धर्मको स्थापना गर्छ। त्यहाँ त केवल एक जना आउँछन्, धेरै हुँदैनन्। फेरि विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई कुनै मेहनत (तकलिफ) दिन्न। बच्चाहरूलाई कष्ट कसरी दिने! अति प्रिय (मस्ट बिलेभेड) बाबा हुनुहुन्छ नि। भन्नुहुन्छ- म तिमी सद्गति दाता, दुःखहर्ता, सुख कर्ता हुँ। याद पनि म एकलाई गर्छु। भक्तिमार्गमा के गरिदिएका छन्, मलाई कति गाली दिन्छन्! भन्छन्- परमात्मा एक हुनुहुन्छ (गड इज वन)। सृष्टि चक्र पनि एउटै छ, यस्तो होइन, आकाशमा कुनै दुनियाँ छ। आकाशमा ताराहरू छन्। मनुष्यले त सम्झन्छन्- एक-एक तारामा सृष्टि छ। तल पनि दुनियाँ छ। यी सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा। उच्च भन्दा उच्च भगवान एक हुनुहुन्छ। भन्छन् पनि- सारा सृष्टिका आत्माहरू हजुरमा उभिएका छन्, यो मालाजस्तै हो। यसलाई बेहदको रुद्र माला पनि भन्न सकिन्छ। सूत्रमा बाँधिएका छन्। महिमा गर्छन् तर केही बुझ्दैनन्। बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म तिमीहरूलाई अलिकति पनि कष्ट दिन्न। यो पनि बताउनु भएको छ, जसले पहिला-पहिला भक्ति गरेका छन्, उनीहरू नै ज्ञानमा तीव्र जान्छन्। धेरै भक्ति गरेका छन् भने उनीहरूलाई फल पनि धेरै मिल्नुपर्छ। भन्छन्- भक्तिको फल भगवानले दिन हुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर। त्यसैले अवश्य ज्ञानद्वारा नै फल दिन हुन्छ। भक्तिको फलको बारेमा कसैलाई पनि थाहै छैन। भक्तिको फल हो ज्ञान, जसबाट स्वर्गको वर्सा सुख मिल्छ। त्यसैले फल दिन हुन्छ अर्थात् नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ एक बाबाले। रावणको बारेमा पनि कसैलाई थाहै छैन। भन्छन् पनि- यो पुरानो दुनियाँ हो। कहिले देखि पुरानो हुन्छ, उनीहरूले हिसाब निकाल्न सक्दैनन्। बाबा हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप, सत्य हुनुहुन्छ। त्यसको कहिल्यै विनाश हुँदैन, यसलाई उल्टो वृक्ष भनिन्छ। बाबा माथि हुनुहुन्छ, आत्माहरूले बाबालाई माथि हेरेर बोलाउँछन्, शरीरले त बोलाउन सक्दैन। आत्मा त एउटा शरीरबाट निस्किएर अर्कोमा जान्छ। आत्मा न घट्छ, न बढ्छ, न कहिल्यै मृत्यु हुन्छ। यो खेल बनेको छ। सारा खेलको आदि मध्य अन्त्यको रहस्य बाबाले बताउनु भएको छ। आस्तिक पनि बनाउनु भएको छ। यो पनि बताइएको छ- यी लक्ष्मी-नारायणमा यो ज्ञान हुँदैन। त्यहाँ त आस्तिक-नास्तिक भन्ने थाहै हुँदैन। यस समयमा बाबाले नै अर्थ सम्झाउनु हुन्छ। नास्तिक उनीहरूलाई भनिन्छ जसले न बाबालाई, न रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई, न अवधिलाई जानेका छन्। अहिले तिमीहरू आस्तिक बनेका छौ। त्यहाँ यी कुरा हुँदैनन्। खेल हो नि। जुन कुरा एक सेकेन्डमा हुन्छ त्यो फेरि अर्को सेकेन्डमा हुँदैन। ड्रामामा टिक-टिक भइरहन्छ। जो पास्ट भयो चक्र घुम्दै जान्छ। जसरी सिनेमा हुन्छ, दुई घण्टा वा तीन घण्टापछि फेरि त्यही सिनेमा हबहु दोहोरिन्छ हुन्छ। भवन आदि भत्काइदिन्छन् फेरि बनेको देखिन्छ। त्यही हबहु रिपिट हुन्छ। यसमा अलमलिने कुरै छैन। मुख्य कुरा हो आत्माहरूका बाबा परमात्मा हुनुहुन्छ। आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... अलग हुन्छन्, यहाँ आउँछन् पार्ट खेलन। तिमीहरू परै ५ हजार वर्ष अलग रहेका हो। तिमी प्यारा बच्चाहरूलाई अलराउन्ड (सबै प्रकारको) पार्ट मिलेको छ, त्यसैले तिमीहरूलाई नै सम्झाउनु हुन्छ। ज्ञानका पनि तिमीहरू अधिकारी हो। सबैभन्दा धेरै भक्ति जसले गरेको छ, ज्ञानमा पनि ऊ नै तीव्र जान्छ, पद पनि उच्च पाउने छ। पहिला-पहिला एक शिवबाबाको भक्ति हुन्छ फेरि देवताहरूको। फेरि ५ तत्त्वको पनि भक्ति गर्छन्, व्यभिचारी बन्छन्। अहिले बेहदका बाबाले तिमीहरूलाई बेहदमा लिएर जानु हुन्छ, उनीहरूले फेरि बेहदको भक्तिको अज्ञानमा लिएर जान्छन्। अब बाबा तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झिएर म एक बाबालाई याद गर। फेरि पनि यहाँबाट बाहिर जाने बित्तिकै मायाले भुलाइदिन्छ। जसरी गर्भमा पश्चात्ताप गर्छन्- म यस्तो गर्दिन, बाहिर आउने बित्तिकै भुलिहाल्छन्। यहाँ पनि यस्तै छ, बाहिर जानेबित्तिकै भुल्छन्। यो

भूल र अभूलको खेल हो। अहिले तिमी बाबाका एडाप्टेड बच्चा बनेका छौ। शिवबाबा हुनुहुन्छ नि। उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बेहदका बाबा। बाबा कति टाढाबाट आउनु हुन्छ। उहाँको घर हो परमधाम। परमधामबाट आउंदा अवश्य बच्चाहरूलाई सौगात लिएर आउनु हुन्छ। हातमा सौगातको रूपमा स्वर्ग लिएर आउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- सेकेण्डमा स्वर्गको बादशाही लेऊ। केवल बाबालाई चिन। सबै आत्माहरूको बाबा त हुनुहुन्छ नि। भन्नुहुन्छ- म तिमी पिता हुँ, म कसरी आउँछु- त्यो पनि तिमीलाई सम्झाउँछु। मलाई रथ त अवश्य चाहिन्छ। कुनचाहिँ रथ? कुनै महात्माको त लिन सक्नुहुन्न। मनुष्यहरू भन्छन्- तपाईंहरू ब्रह्मालाई भगवान, ब्रह्मालाई देवता भन्नुहुन्छ। अरे, हामीले कहाँ भन्छौं र! वृक्षमार्थि एकदम अन्त्यमा खडा छन्, जबकि वृक्ष सारा तमोप्रधान हुन्छ। ब्रह्म पनि त्यहाँ खडा छन्, त्यसैले धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म भयो नि। बाबा स्वयं भन्छन्- मेरो धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा जब वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ तब बाबा आउनु भएको छ। जसले आएर धन्धा आदि छुटाउनु भयो। साठी वर्षपछि मनुष्य भक्ति गर्छन् भगवानसँग मिल्नको लागि।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीहरू सबै मनुष्य मतमा थियौ, अहिले बाबाले तिमीहरूलाई श्रीमत दिइरहनु भएको छ। शास्त्र लेख्नेवाला पनि मनुष्य हुन्। देवताहरूले त लेख्दैनन्, न त पढ्छन्। सत्ययुगमा शास्त्र हुँदैन। भक्ति नै हुँदैन। शास्त्रमा सबै कर्मकाण्ड लेखिएका छन्। यहाँ त्यो कुरै छैन। तिमी देख्छौ- बाबाले ज्ञान दिनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा त हामीले शास्त्र धेरै पढेका छौं। कसैले तिमीहरू वेद-शास्त्र आदिलाई मान्दैनौ भनेर सोधे भने- जति पनि मनुष्य छन् उनीहरू भन्दा बढी हामीले मान्छौं। सुरुदेखि लिएर अव्यभिचारी भक्ति हामीले सुरु गरेका हौं। अहिले हामीलाई ज्ञान मिलेको छ। ज्ञानबाट सदगति हुन्छ फेरि हामीले भक्ति किन गर्ने? बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... बाबा कति साधारण तरिकाले सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा निश्चय गर। म आत्मा हुँ, उनीहरूले फेरि भनिदिन्छन् अल्लाह हुँ। तिमीहरूलाई शिक्षा मिल्छ- म आत्मा हुँ, बाबाको बच्चा हुँ। यही कुरा मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ। देह-अभिमान हुनाले नै उल्टो काम हुन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू बाबालाई नभुल। समय खेर नफाल। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रचयिता र रचनाको रहस्यलाई यथार्थ बुझेर आस्तिक बन्नु छ। ड्रामाको ज्ञानमा अलमलिनु छैन। आफ्नो बुद्धिलाई हदबाट निकालेर बेहदमा लैजानु छ।

२) सूक्ष्म वतनवासी फरिश्ता बन्नको लागि सम्पूर्ण पवित्र बन्नु छ। आत्मामा जो कचरा भरिएको छ, त्यसलाई यादको बलले निकालेर सफा गर्नु छ।

वरदान:- आत्मिक मुस्कुराहटद्वारा चेहराबाट प्रसन्नताको झलक देखाउने विशेष आत्मा भव ब्राह्मण जीवनको विशेषता हो प्रसन्नता। प्रसन्नता अर्थात् आत्मिक मुस्कुराहट। जोड-जोडले हाँस्नु हुँदैन, मुस्कुराऊ। कसैले गाली गरिरहेको छ भने पनि तिमी अनुहारमा दुःखको लहर नआओस्, सदा प्रसन्नचित्त। यो नसोच, उसले एक घण्टा बोल्थो मैले त केवल एक सेकेण्ड बोलेँ। एक सेकेण्ड पनि बोल्थौ वा सोच्यौ, अनुहारमा अप्रसन्नता आयो भने फेल हुनेछौ। एक घण्टा सहन गर्यौ फेरि बेलुनबाट हावा निस्कियो। श्रेष्ठ जीवनको लक्ष्यवाला विशेष आत्माहरू यस्ता हावाका बेलुन बन्दैनन्।

स्लोगन:- शीतल काया भएका योगीले स्वयं शीतल बनेर अरूलाई शीतल दृष्टिबाट निहाल गर्छन्।